

ти умрѣлъ, ти ще продължавашъ яденето си, нѣма да казвашъ даже и: „Господъ да го прости!“ Ще свършишъ яденето си, ще направишъ смѣтката, ще кажешъ: „Мжжъ ми не си дояде“. Ще извадишъ отъ смѣтката, и послѣ ще направишъ нужното. Мжжътъ ако е ученикъ, жена му ако умре, така ще направи. Сега какво ще кажете вие? „Така ли?“ Какво заключение ще направите? — „Да не ми дава Господъ такъвъ мжжъ, той ще бжде най-жестокиятъ мжжъ!“ Ония, които живѣятъ по този начинъ, тѣ нѣма да умратъ. То е привидно. Сегашнитѣ хора казватъ: „Ако ние така живѣемъ, какво ще стане съ свѣта?“ — Старото ще го турнемъ за основа подъ краката си и върху туй старо ще почнемъ да работимъ. Извѣстни знания трѣбва да има вжтрѣ въ васъ. Старото ще го прѣобразимъ. Сега вие мислите, че този животъ е най-лошиятъ. Не е тъй този животъ: тъй както земята е минала досега прѣзъ своето развитие, не може да има другъ животъ. Ще каже нѣкой: „Има по-хубави пжтища“. Този е единъ отъ най-хубавитѣ пжтища. Слѣдователно, тия нѣща сж прѣдвидѣни: и войни ще има, и кражби, и женитби, и умирания и т. н. т. Всичко туй въ тоя животъ ще го има. И вие ме питате: „Защо ставатъ тия работи така?“ — Защото, ако не станѣха тия нѣща, тогава щѣше да бжде 10 пжти по-лошо. Слѣдователно, сега е 10 пжти по-добрѣ, отколкото би било споредъ васъ. Ще ви обясня, каква е вашата философия. Това, което ще ви разкажа, то е единъ митически разказъ. Въ древността, въ Гърция се е случило това, качилъ се е нѣкой зидарь-майсторъ да гради единъ гръцки храмъ, но по невнимание пада и си счупва двата крака. Като го занесли дома, той се оплакалъ на тогавашния гръцки богъ—Зевсъ и му казалъ; „Споредъ моето разсуждение, ти не си направилъ свѣта много уменъ. Азъ мислѣхъ, че си уменъ Богъ, докато краката ми бѣха здрави, но сега се усъмнихъ въ твоята мждрость, щомъ по твоя законъ става така. Какъ ще си отгледамъ дѣцата? — Какво ис-